

Chương 472: Thảm Hoạ Cổng (24) - Lực Lượng Mới Của Darkland

(Số từ: 3883)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

21:26 PM 24/06/2023

Lament, dường như chiếu lên bầu trời đêm, thể hiện sức mạnh cắt tuyệt đối.

Ngay cả khi tôi trở thành một Master Class có khả năng sử dụng [Hào Quang Giáp], điều đó sẽ không thay đổi.

Nó có thể được bảo vệ chống lại việc sử dụng các Thánh tích, nhưng đó là nó.

Ban đầu, vấn đề là hiệu suất tấn công của Lament quá xuất sắc, nhưng vấn đề cốt yếu không phải vậy.

Vấn đề lớn nhất là kiếm thuật của tôi bắt nguồn từ Ellen.

Tôi đã học kiếm thuật từ Ellen, cả ở Temple và sau đó là từ Saviolin Tana, nhưng cội nguồn kiếm thuật của tôi là từ Ellen.

Tôi đã học mọi thứ từ Ellen, từ kiếm thuật đến cận chiến và kỹ thuật kiềm chế.

Tôi đã học kiếm thuật từ Ellen, người sở hữu khí chất vô song. Do đó, không nghi ngờ gì nữa, Ellen vượt trội hơn tôi về kiếm thuật.

Chúng tôi đã chạm kiếm vô số lần trong một khoảng thời gian không thể đo đếm được.

Đó là lý do tại sao Ellen biết mọi thứ về cách tôi hiểu và sử dụng kiếm thuật, thói quen của tôi và loại kiếm thuật mà tôi chủ yếu sử dụng.

Nói một cách chính xác, Ellen hiểu tôi hơn chính tôi.

Đó có lẽ là lý do tại sao chúng tôi có thể dàn dựng một trận chiến khắc nghiệt như vậy trong bộ phim được lên kế hoạch ngày hôm nay mà không làm bị thương nhau nghiêm trọng.

Tất nhiên, cuối cùng, tôi đã suýt tự sát bằng cách buộc thanh kiếm của cô ấy đâm vào tim mình, nhưng điều đó rõ ràng nằm ngoài khả năng dự đoán của Ellen.

Và vì vậy trận chiến hôm nay với Ellen đã khẳng định lại một sự thật mà tôi đã phần nào nghi ngờ, bất kể sự sỉ nhục cá nhân mà nó mang lại cho tôi.

Tôi vẫn yếu hơn Ellen.

Ngay cả khi không có phương pháp tấn công tuyệt đối của Lament, tôi sẽ không thể đánh bại Ellen.

Ellen chuyên về kiếm thuật có tính đến những đối thủ mạnh hơn mình. Vì vậy, ngay cả khi [sức mạnh thể chất] của tôi mạnh hơn Ellen, kiếm thuật của tôi sẽ không hiệu quả với cô ấy.

Ma vương bỏ chạy vì yếu hơn Anh hùng.

Tôi đã dàn dựng một tình huống khiến mọi người tin như vậy.

Nhưng trên thực tế, nó không khác nhiều. Ngay cả khi không có hai Thánh tích, Ellen vẫn có thể đánh bại tôi.

Nếu Ellen, người có cả Lament và Lapelt, thực tâm cố giết tôi, tôi sẽ chết.

Ellen biết tôi quá rõ.

Mặc dù người ta nói rằng đệ tử có thể vượt qua sư phụ, nhưng điều đó chỉ xảy ra với những người có tài năng hơn sư phụ của họ.

Tài năng của sư phụ vượt xa tầm tay của tôi.

Không đời nào tôi, với tư cách là một đệ tử kém cỏi, có thể vượt qua Ellen.

Cô ấy là người luôn dõi theo tôi suốt thời gian qua.

Đó là lý do tại sao tôi không thể đánh bại Ellen.

"...."

Tôi nhìn vào bóng tối của đường phố và những ngọn đuốc đang xua đuổi nó, dù chỉ một chút.

Một ngày nào đó, có thể sẽ đến lúc tôi và Ellen phải chiến đấu với nhau một cách nghiêm túc.

Thất bại của tôi gần như là chắc chắn.

Tôi không biết trong tình huống nào hoặc làm thế nào chúng tôi có thể cố gắng giết nhau.

Nhưng nếu xảy ra tình huống mà Ellen thật lòng muốn giết tôi, tôi sẽ bị đánh bại, và điều đó sẽ dẫn đến cái chết của tôi.

Tôi không muốn giết Ellen.

Tôi cũng không muốn chết.

Vì vậy, tôi phải trở thành người có thể đánh bại Ellen.

Hơn nữa, tôi không muốn sử dụng Alsbringer trong trận chiến phá cổng cuối cùng.

Tôi không muốn hy sinh mạng sống của mình cho Alsbringer.

Tôi không muốn chết trong trận chiến với Ellen, điều có thể xảy ra hoặc không thể xảy ra vào một ngày nào đó.

Để làm được điều đó, tôi phải trở nên mạnh mẽ hơn.

Tôi cần tìm phương pháp đó.

Tôi phải tìm ra nó.

Ellen đang ngồi thẩn thờ trên giường trong phòng ký túc xá của Temple.

‘Cậu nên nghỉ một vài ngày. Sự kiện ngày hôm nay... không có gì khẩn cấp ngay bây giờ’.

Mặc dù Bertus đã nói với cô ấy điều đó, nhưng dù sao thì Ellen cũng không ở trong tình trạng mà cô ấy có thể làm bất cứ điều gì.

Ma vương xuất hiện ở Thủ đô Hoàng gia, và những kẻ bị nghi ngờ là tổ chức bí mật Black Order đã tấn công Ma vương và thất bại. Và Ellen đã đánh bại một Ma vương như vậy.

Như mọi khi, tin đồn sẽ sinh ra tin đồn, và tin đồn sẽ sinh ra tin đồn.

Câu chuyện ban đầu về Anh hùng do dự sẽ biến mất, và câu chuyện về Anh hùng vĩ đại cứu người trong tình thế tuyệt vọng khi mọi người tuyệt vọng vì cuộc tấn công của Ma vương sẽ lan rộng.

Ellen không bận tâm đến những điều như vậy.

Hôm nay, Ellen đã nhận ra nhiều sự thật khác nhau.

Trong số đó, sự thật đau lòng nhất chỉ có một.
Sự thật là sẽ không bao giờ có chuyện ở bên Reinhardt mãi mãi.
Đó không phải là vấn đề tha thứ.
Giống như Reinhardt có việc phải làm, Ellen cũng có việc phải làm.
Không phải vì cảm xúc, mà vì bắt buộc, Ellen phải sống như kẻ thù của Ma Vương.
Đó là lý do tại sao Ellen chỉ nhận ra một sự thật rằng sẽ không bao giờ có thể hàn gắn lại mối quan hệ này.
Hơn hết là ánh mắt lạnh lùng đó.
Những hành động không ngừng của Reinhardt, tấn công cô ấy không chút do dự.
Ánh mắt lạnh lùng và vẻ mặt không biểu lộ cảm xúc nào của Ellen khiến người ta thấy buồn bã, tuyệt vọng và sợ hãi.
Trái ngược với cô, người không thể kiểm soát cảm xúc và run rẩy, biểu cảm như bức tường sắt và

hành động không do dự của Reinhardt thật đáng sợ.

Cô không thể phủ nhận rằng đó là việc anh phải làm.

Cô ấy hoàn toàn hiểu rằng Reinhardt phải làm điều đó.

Tuy nhiên.

Nó quá đau đớn.

Những bàn tay không ngừng gây ra đau đớn trên cơ thể cô, sự bạo lực tàn nhẫn không ngại làm tổn thương cô.

Hơn nữa, bạo lực gây ra cho anh ta là không thương tiếc.

Sau khi không chút do dự lựa chọn đâm vào tim mình, anh ta giả vờ bị đánh bại và bỏ trốn.

Giống như việc anh ấy không sợ làm tổn thương Ellen, anh ấy cũng không sợ làm tổn thương chính mình.

Ellen nhìn vào bàn tay phải của mình.

Cô ấy thậm chí không thể đếm được số lần cô ấy đã cắt qua một thứ gì đó.

Tuy nhiên, cảm giác kỳ lạ ngày hôm nay chắc chắn đã khiến Ellen sợ hãi.

Quá dễ dàng.

Cảm giác Lament, thứ đã xuyên thủng trái tim của Reinhardt một cách quá dễ dàng, khiến Ellen cảm thấy kinh hãi.

Cô suýt giết Reinhardt.

Vì cảm giác ớn lạnh đó, tay phải của Ellen run dữ dội như thể cô mắc bệnh Parkinson.

Cho dù Reinhardt cố ý tấn công đến mức nào, cô ấy đã suýt giết chết anh ta.

Ellen vùi mặt vào giữa hai đầu gối và khẽ run lên.

"Ư... Hức hức..."

Sẽ có nhiều sự cố như thế này trong tương lai?

Cũng giống như hôm nay, cô buộc phải chiến đấu với Reinhardt do áp lực của mọi người.

Liệu một ngày nào đó cô ấy có thực sự phải cố gắng giết Reinhardt, bị thúc đẩy bởi yêu cầu của

mọi người, và chiến đấu với anh ta liệu mạng không?

Ellen không muốn chuẩn bị hay giải quyết cho tình huống như vậy.

Cô sợ chết dưới tay Reinhardt.

Và giết chết Reinhardt lại càng không thể.

Tuy nhiên, hôm nay, dù không muốn chiến đấu, Ellen buộc phải đứng trước Ma Vương, bị người ta xô đẩy.

Và Reinhardt dồn Ellen vào chân tường, nói rằng anh ta cũng phải chiến đấu.

Có vẻ như Reinhardt đã chấp nhận số phận đó.

Reinhardt đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Ít nhất có một điều chắc chắn.

Vẻ mặt lạnh lùng đó.

Từ vẻ mặt nghiêm khắc đó, Ellen cảm nhận được điều đó.

Trái tim của Reinhardt đã trở nên quá mạnh mẽ.

Ellen nghĩ nó quá buồn và quá đáng sợ. Vào một thời điểm nào đó, trong giai đoạn đầu của Sự cố Cổng, mẹ cô đột nhiên đến gặp cô.

"Ellen."

"...Mẹ?"

Vào một ngày khi cô cảm thấy kiệt sức đến mức tưởng chừng như có thể chết đi, mẹ cô không biết từ đâu xuất hiện và nói:

"Chúng ta trở về quê hương đi?"

"Quay lại...?"

"Nếu con muốn quên đi những vấn đề của thế giới và trở về quê hương của chúng ta, hãy làm điều đó."

Thật khó để Ellen chấp nhận lời nói của mẹ mình. Cô không biết quê hương của mình là nơi nào hay gia đình cô và những người dân trong làng thực sự là ai.

"Con gái của mẹ, sẽ chỉ có những khó khăn ở phía trước."

"Sẽ đau đớn và buồn bã đến mức không thể chịu nổi."

"Nó sẽ hành hạ con, làm con đau đớn, và thậm chí có thể giết chết con."

"Vì vậy, hãy coi đây là cơ hội cuối cùng của con, con gái của ta."

"Nếu tất cả những điều này trở nên quá sức chịu đựng..."

"Trước khi tương lai sẽ chỉ trở nên khó khăn hơn, nuốt chửng con..."

"Con có thể để lại tất cả nỗi đau và nỗi buồn phía sau."

"Chuyện chưa xảy ra cứ để nguyên như vậy."

"Con không cần biết những gì mình chưa trải qua."

"Sau đó, con sẽ tránh xa mọi phiền muộn và đau đớn, cuối cùng quên chúng đi và tìm thấy sự bình yên."

"Con có thể quên đi mọi trách nhiệm, cảm giác tội lỗi và nỗi buồn."

"Vậy bây giờ chúng ta cùng nhau về quê nhé?"

Ellen không hiểu mẹ cô đang nói gì. Cảnh tượng mẹ cô nói những lời như vậy thật kỳ lạ và bí ẩn đến nỗi cô cảm thấy như mình đang nhìn thấy một thực thể hoàn toàn khác, tuyệt đối.

‘Nếu con muốn quay lưng lại với tất cả những điều này và rời đi, thì hãy làm điều đó.’

Ellen không nói chuyện nhiều với mẹ.

‘Tại sao mẹ hành động như một người vô tội không liên quan gì đến tất cả những điều này?’

‘Rốt cuộc chúng ta là ai?’

Ellen không hỏi gì, cô ấy chỉ lắc đầu.

"Không, con không thể."

"..."

"Đó là trách nhiệm của con. Con không thể làm thế."

Vẻ mặt mẹ cô vẫn dịu dàng.

"Không nên như thế này."

"Tất cả những chuyện này xảy ra là do con, con đã khiến tình hình trở nên như thế này."

“Con không thể bỏ rơi mọi người và quên họ. Đúng không?”

“Con không thể đi. Con không thể, con không được.”

“Con nghĩ vậy.”

“Con có những việc mình phải làm, những trách nhiệm con phải đảm nhận.”

“Con không biết làm thế nào, nhưng có những người con cần gặp lại.”

“Con không biết mình nên làm gì khi gặp lại họ, nhưng... Có những người con phải gặp.”

“Con xin lỗi mẹ.”

“Con không thể đi.”

Cô không thể chạy trốn và quay lưng lại với mọi thứ.

Cô phải cứu ít nhất một người nữa.

Dù biết rằng không thể chuộc hết trách nhiệm và tội lỗi của mình, nhưng cô không thể để mọi chuyện chạy trốn kết thúc.

Mẹ cô không nói nhiều.

"Được rồi."

Cũng giống như lần trước, khi cô khoác chiếc áo choàng của Thần Mặt Trời lên vai Ellen.

Sau khi hôn nhẹ lên trán Ellen và mỉm cười, giống như lúc đó.

"Tạm biệt con gái yêu của mẹ."

"Có thể các phước lành của Mặt trăng và Mặt trời đến được với con."

Sau khi để lại những lời như trước, cô ấy biến mất cùng với ánh trăng.

Cô ấy đã nói rằng sẽ có nỗi đau không thể chịu nổi.

Mẹ đã từng nói thế.

Và cô cảm thấy ngày đó đang đến gần.

Đó chỉ là một ý nghĩ mơ hồ, nhưng nhất định sẽ có một ngày như vậy.

Cô đã xác nhận bằng ánh mắt, cơ thể của mình và biểu hiện của Reinhardt rằng họ đang ở trong một mối quan hệ mà họ phải giết lẫn nhau.

Cô đã từng nghĩ rằng mình phải chịu trách nhiệm về một điều gì đó.

Nhưng nếu trách nhiệm đó có nghĩa là chiến đấu với Reinhardt bằng mạng sống của cô, và chấp nhận sự thật rằng họ phải giết lẫn nhau.

Cô không thể chấp nhận cái chết, cũng không phải giết chóc.

Thay vào đó, cô ấy có nên chạy trốn không?

Mặc dù cô nghĩ rằng mình không nên đưa ra lựa chọn như vậy, nhưng điều đó trở nên khó chấp nhận hơn khi tình huống khó khăn đến gần.

Ellen sợ hãi.

Của mọi người, cô ấy và Reinhardt.

Cô vô cùng sợ hãi.

Ellen nhìn chăm chăm vào ánh trăng chiếu vào ký túc xá.

Ánh trăng nhợt nhạt lạnh lùng chiếu vào không cho Ellen bất kỳ câu trả lời nào.

—Ngày hôm sau.

Mọi người phải làm quen với nó, kể cả tôi và Hội đồng trưởng lão.

Và...

Tứ Thiên Vương.

Airi, Liana, Harriet và Olivia.

Tôi tập hợp những thành viên nòng cốt này, những người có thể coi là lực lượng nòng cốt của tôi, để ăn sáng.

Lucynil, người đã mất tích trong Hội đồng Trưởng lão, tham gia với tư cách là quân cờ cuối cùng.

Tôi cũng đã thêm Sarkegaar vào Hội đồng Trưởng lão.

Theo một cách nào đó, Sarkegaar đã giúp tôi khi tôi không có gì cả.

Vì vậy, tôi nghĩ nên đưa ông vào Hội đồng trưởng lão, có thể coi là những người góp công sáng lập.

Sức mạnh thực sự là Tứ Thiên Vương.

Theo nghĩa đó, những người đóng góp là Hội đồng trưởng lão.

Về bản chất, tôi đã tập hợp tất cả những người có thể được gọi là sức mạnh thực sự của phiên bản Quần đảo Edina được xây dựng lại của Darkland.

Trên bàn ăn sáng, tất nhiên, ma cà rồng không ăn.

—Hội đồng trưởng lão, Tứ Thiên Vương và Ma vương.

Và người sẽ trở thành một nhân vật quan trọng khác, người mới gia nhập.

—Charlotte.

Charlotte vẫn không thể ngẩng đầu lên.

Mọi người ở nơi này đều là người của tôi, và ngay cả khi họ không phải là người của tôi, thì họ cũng là những người đã tin tưởng vào tôi đến mức này.

Vì vậy, cô ấy dường như không thể ngẩng cao đầu trước những người đã làm những gì cô ấy không thể.

Theo một cách nào đó, Charlotte là người giống quỷ dữ nhất ở nơi này.

Không, nói đúng ra, cô ấy nên được gọi là nửa người nửa quỷ.

Vì linh hồn của một Archdemon đã bị trộn lẫn vào, Charlotte ở trong một trạng thái mà cô ấy không thể được gọi hoàn toàn là người hay ác quỷ.

Mặc dù bóng tối tỏa ra từ cơ thể cô ấy dường như đã dừng lại lúc này, nhưng mái tóc đen tuyền không phản chiếu bất kỳ ánh sáng nào và đôi mắt đỏ khiến cô ấy trông như ác quỷ vẫn còn.

Dẫu vậy, có lẽ vì vẻ ngoài vốn có của Charlotte nên ở cô có một sức hút và sức hút kỳ lạ.

Giá mà cái vẻ bơ phờ đó có thể sửa được.

"Charlotte sẽ kế thừa toàn bộ quyền hạn của tôi với tư cách là Ma vương và sẽ chịu trách nhiệm về các vấn đề nội bộ tổng thể của Edina."

"...?"

Ngạc nhiên nhất trước tuyên bố này là chính Charlotte.

Tôi lên tiếng, nhìn Charlotte đang ngoảnh đảo ngược đôi mắt đỏ hoe không giấu được vẻ bối rối.

"Chà, em nghĩ anh còn mang Công chúa Đế quốc đến đây để làm gì nữa, nếu không muốn cô ấy trở thành Hoàng hậu?"

"..."

Cô không thể sống cuộc đời mãi không ngẩng đầu lên được vì mặc cảm.

Cô ấy cần một mục đích, và nơi này chứa đầy những nhiệm vụ mà một người cai trị khôn ngoan nên đảm nhận.

Nếu cô ấy thiếu tự tin và lòng tự trọng của cô ấy đang ở dưới đáy, cô ấy phải buộc mình phải kéo nó lên.

Tôi có rất nhiều việc phải làm.

Không chỉ giám sát chính quyền mà còn thực sự giải quyết sự cố công một lần và mãi mãi.

Không còn nhiều thời gian nữa.

Tôi không thể chăm sóc trạng thái tinh thần của Charlotte mãi được, vì vậy cô ấy phải tự mình đứng lên.

Suy nghĩ quá nhiều không tạo ra bất cứ điều gì ngoài những suy nghĩ quá mức.

Mọi người cần phải bị một cái gì đó tấn công để tiến về phía trước.

Thông thường, khi thực tế ập đến, không có thời gian để chìm đắm trong đau buồn.

Giống như tôi cho đến bây giờ, Charlotte cũng sẽ như vậy.

‘Tôi không thể làm thế, tôi không đủ tư cách, sao tôi có thể làm chuyện như vậy?’

Tôi không cho Charlotte thời gian để nói những điều đó. Sau khi truyền đạt những thông tin quan trọng nhất, chúng tôi dùng bữa sáng.

Charlotte đang ăn một cách lơ đãng, nhưng khi tôi lườm cô ấy, cô ấy buộc mình phải cắn một miếng.

Có vẻ như tôi biết cách xử lý một Charlotte suy sụp, người đã rơi xuống vực sâu vì thiếu lòng tự trọng.

Thay vì nhẹ nhàng an ủi cô ấy, cô ấy đã làm bất cứ điều gì cô ấy được bảo.

Cô do dự khi được yêu cầu ăn, nhưng cô buộc mình phải ăn khi được yêu cầu.

Nếu tôi cố gắng thuyết phục Charlotte đảm nhận công việc quản lý của Edina, cô ấy sẽ từ chối và nói rằng mình không đủ tiêu chuẩn.

Vì vậy, tôi chỉ thì thầm với cô ấy để làm theo những gì cô ấy nói, và cô ấy gật đầu.

Công chúa kiêu ngạo và ngạo mạn một thời đã trở thành một người, chỉ trong hai năm, sẽ làm bất cứ điều gì nếu tôi bảo cô ấy làm.

Giá mà nó không phải vì cảm giác tội lỗi.

Charlotte, người lẽ ra đã quen với việc ra lệnh, đã trở thành một người chỉ quen nhận lệnh từ tôi.

Charlotte đã không ngay lập tức đưa vào làm công việc quản lý.

Có vẻ như Charlotte đã biết rằng Sarkegaar là thủ phạm đằng sau vụ bắt cóc Công chúa và Hoàng

hậu. Vì Sarkegaar và Lucynil đã từng ở trong Cung điện nên không thể nào cô ấy không biết.

Tuy nhiên, Charlotte dường như không thể tập trung vào nỗi sợ hãi và tức giận của cô ấy đối với Sarkegaar do cảm giác tội lỗi của cô ấy đối với tôi. Cứ như thể cô ấy thậm chí không có quyền ghét bỏ kẻ thù của mẹ mình vì cảm giác tội lỗi quá lớn của cô ấy.

Vì hội đồng trưởng lão không tham gia nhiều vào việc quản lý, nên sẽ có rất ít liên hệ giữa Sarkegaar và Charlotte trong tương lai.

Charlotte bắt đầu nhận thông tin về tình hình chung trong công việc quản lý của Edina và những điều cần biết từ Harriet, người có thể coi là thư ký. Harriet dường như không có cảm xúc đặc biệt nào đối với Charlotte.

Airi có một chút khác biệt.

Linh hồn của Ma vương đã nhập vào Charlotte.

Có lẽ cảm nhận được điều đó, Airi dường như cảm thấy một nỗi sợ hãi kỳ lạ khi nhìn Charlotte.

Charlotte là người đại diện của Ma vương, nhưng trên thực tế, cô ấy không chỉ là người được ủy quyền.

Bản thân Charlotte đã là Ma Vương rồi.

Một con người và một Ma vương cùng một lúc.

Vừa là người vừa là quỷ, có lẽ cô ấy thậm chí còn phù hợp hơn để trở thành người cai trị Darkland mới này hơn tôi.

Charlotte cũng sở hữu khả năng [Demon Domination], mặc dù không hoàn toàn.

Tất nhiên, không phải ai cũng hài lòng với tình huống này.

"Cô ấy có thể làm gì khi cô ấy yếu đuối như vậy?"

Liana, người hy vọng về sự hủy diệt cuối cùng của Đế chế trong thời gian dài, đang chuẩn bị quay trở lại Cảng Mokna và hỏi tôi với giọng lo lắng.

"Về lâu dài, cô ấy sẽ phù hợp hơn tớ rất nhiều."

"Chậc... Tớ không thích."

Liana không thể không cảm thấy khó chịu về tình huống mà Công chúa hoàng gia phải đóng vai trò là người lãnh đạo của Darkland này.

Trên thực tế, chính Bertus đã ám sát Công tước Grantz và tiêu diệt tổ chức cách mạng, nhưng sau đó Charlotte đã phát hiện ra điều đó.

"Dù sao thì tớ vẫn phải đi."

"Chuẩn bị tốt cho việc di dời căn cứ. Tớ cũng sẽ có sự chuẩn bị của riêng mình."

"Hiểu rồi."

Liana hướng về cảng Mokna.

Và người chắc chắn sẽ không hài lòng nhất với tình huống này:

"Cô ấy sẽ tự chăm sóc bản thân, phải không?"

Đáng ngạc nhiên là thái độ của Olivia không tức giận hay không thể chấp nhận tình hình.

"Tất cả những gì chúng ta cần biết là nhiệm vụ của chúng ta."

Olivia nhìn tôi với một nụ cười ớn lạnh.

"Lần sau nếu cô ấy gây chuyện, đừng cố gắng bảo vệ cô ấy."

Olivia nhìn tôi với vẻ nghiêm nghị.

"Ngay cả khi anh cố gắng bảo vệ cô ấy, em sẽ tìm cách giết cô ấy."

Olivia chỉ đơn giản là đưa ra một lời cảnh báo thẳng thắn về những gì tôi nên chuẩn bị nếu người đã phản bội chúng tôi lại gây rắc rối.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading